

Öfvergrepp af sedlighetspolisen.

En ung, oförvitlig kvinna anhållen som prostituerad.

I Social-Demokraten berättas följande upprörande tilldragelse:

En 26-årig, i alla afseenden ordentlig tjänarinna af finsk börd var vid 12-tiden natten till i tisdags på hemväg från en namnsdagsbjudning hos en familj vid Östra Varfsgatan, Djurgården. Hon hade begifvit sig från sitt husbondefolk, en handlande i närheten af Kungsholmsborg och hans fru, vid 9-tiden på kvällen och stannade till kl. 11 på bjudningen. På återvägen följdes hon och en väninna af dennas broder till Djurgårdsbron. Därifrån begåfvu de två kvinnorna sig till Baggensgatan 17, där väninnan har tjänst. Därefter gick finskan ensam öfver Järntorget och ned till Kornhamnsborg, där hon tänkte få spårvagn hem. Alla vagnarna gingo emellertid åt Slussen till. Hon fortsatte framåt, seende sig om efter en spårvagn.

Plötsligt tilltalades hon af två män, som hvisslade efter henne och tillsade henne att följa med. Hon blef mycket rädd och började ropa på polis. De båda männen uppgåfvu att de själva tillhörde sedlighetspolisen, och en patrullerande poliskonstapel, som kom till, bekräftade detta.

Finskan nedfördes så, trots sina ifriga protester, af de båda civilklädda polismännen till detektivstationen vid Myntgatan, och de uppgåfvu här att de sett henne "springa efter pojkar" på Västerlånggatan ända sedan kl. half 11, och för resten hade hon också gjort sig skyldig till detsamma på lördag e. m. kl. 4. Hon redogjorde för sinnes för sitt görande och låtande hela kvällen och bönföll polismännen att låta henne telefonera hem, så skulle allt bli bra. "Det behöfs inte", fick hon till svar, "ni får tillräckligt med tid att telefonera när ni kommer på S:t Görans". Till sist brast hon i gråt, hvilket föranledde polismännen till åtskilliga "skämtsamma" uttryck af den mest cyniska art.

Efter en sömlös natt fördes hon på morgonen till prostitutionsbyrån i sällskap med en hop af dess vanliga kunder. Hon undgick emellertid omedelbar besiktning, men togs ånyo i förhör på samma råa sätt som förut. Nu hade emellertid hennes husbondefolk anmält hennes försvinnande för polisen; så blef misstaget ändtligen insedd, och polisen släppte henne — med en uppmaning till den stackars flickan att ljuga för sin matmor beträffande nattens äfventyr!

Maria Hekeni egen skildring.

Den på ett så kränkande sätt behandlade tjänsteflickan Maria Hekeni, som har plats hos en familj på Kungsholmen, har för en Dagens Nyheter medarbetare lämnat sin framställning af förloppet. Det måste villigt medges att hennes svenska ibland är ganska svårbegriplig, i synnerhet till börja med, innan man förstår att rappa skall betyda trappa och rina grina. Finska landbefolkningen talar ofta "venska" på det viset.

Hon är nu rätt återställd efter den uppskakande natten på polisvaktkontoret, då hon enligt hvad hon själf säger, "rinade" oupphörligt. Situationen var också upprörande. Hon hade varit hos bekanta på Djurgården och skulle fara hem med spårvagn, som hon inväntade på Lilla Nygatan, när hon blef anhållen. Tvärt emot polisens påstående, säger hon alldeles bestämdt att hon upprepade gånger på vaktkontoret bedt konstaplarna ringa på hem, och hon hade afven uppgifvit telefonnumret. Hela natten hade hon setat i vaktkontorets bås för anhållna och också fått en prostituerad kvinna till sällskap. Denna, som afven blifvit tagen under nattens lopp, var tydligen en gammal poliskund och gjorde så bekvämt som möjligt åt sig på britsen, där hon lade sig att sova och förargad bad Maria Hekeni hålla mun och inte tjuta, så att andra inte kunde få nattro. Det ruskiga sällskapet gjorde naturligtvis den stackars flickan än värre till sinnes, och hon bad framåt morgonen bevakande en af konstaplarna att ringa på hem. Hon blefve olycklig, hon måste vara hemma klockan half 7. Han låtsades lofva det, men kom inte tillbaka. Så fördes hon jämte de öfriga anhållna kvinnorna till byråpolisen, där hon också bedyrade att hon var alldeles oskyldigt anhållen. Men det fäste man intet afseende vid, utan började förhöra henne om hennes lefnadsomständigheter, hvilka bokfördes.

Hennes husbondefolk hade, oroliga öfver hennes bortovaro, vid 10-tiden ringt på till Kungsholms vaktkontor och bedt att man skulle anställa efterforskningar ifall någon olycka händt den saknade. Det var ungefär samtidigt som man hos byråpolisen kom underfund med rätta förhållandet.

Polisrapporten

redogör mer detaljeradt än kommissariens muntliga skildring för förloppet. De båda konstaplarna nr 71 C. A. Ahlgren och 64 C. A. Larsson hade, enligt order, civiltjänstgöring af angifvet slag, och hade, som namndt, observerat en kvinna som tydligen uppehöll sig ute för att utbjuda sig till skörlefnad. Sedermera fingo de strax före 12 syn på Maria Hekeni, hvil-

ken såväl till klädsel som utseende var mycket lik den förut förföljda prostituerade, som brukar uppehålla sig i Staden mellan broarna. Då man såg henne på Kornhamnsborg, gick en man bredvid henne, men då de kommo i närheten af konstaplarna gick mannen åt Slussen till. Konstaplarna kunna ej yttra sig om mannen var i Hekenis sällskap eller om de talats vid, men de fingo den uppfattningen att de skilts ifrån för att hon skulle undkomma polismännen. A Lilla Nygatan upphyllsmännen. A Lilla Nygatan uppvissade no konstaplarna henne och uppvisade tjänstetecken samt förklarade att de voro polismän och ville tala vid henne. Men hon stannade ej, utan åkade de farten för att undkomma. Ahlgren fattade henne då i vänstra armen, men Hekeni började då slå omkring sig med högra armen. Konstaplarna uppmånade henne att följa med till polisstationen, men hon gick icke godvilligt med, hvarför Larsson fattade henne i högra armen. Hekeni ropade nu på polis, därvid konstapeln nr 101 Axel Linder, som patrullerade å Stora Nygatan, kom till, därvid de civilklädda konstaplarna öfverlämnade henne till Linder. Hekeni medföljde nu godvilligt till polisstationen.

På vaktkontoret uppehölls den s. k. inre vakten af öfverkonstapel C. E. Schwang, som anställde förhör med Hekeni, hvilken uppgaf sig vara född 1884 i Åbo och bo nr 3 Scheelegatan, 4 tr. Efter förhöret blef Hekeni insatt i förvaringsrum, där hon fick stanna till kl. half 8 på morgonen, då hon öfverfördes till prostitutionsafdelningen.

Öfverkonstapel Schwang har uppgifvit att Hekeni vid två olika tillfällen under natten gjort framställning om att bli utsläppt, men hon hade icke begärt att få telefonera och ej heller gjort begäran om att öfverkonstapeln skulle telefonera till hennes bostad. Ej heller uppgaf hon hos hvem hon bodde i nr 3 Scheelegatan.

Konstapeln nr 90 C. G. Dahl hade vakt på stationen kl. 9-5 på natten. Dahl uppper att han under tiden flerfaldiga gånger varit nere i förvaringsrummen, där flera personer voro intagna. Hekeni begärde att få gå sin väg, men hon nämnde ingenting om någon telefonering. Ej heller yttrade hon något om sin anställning.

Konstapeln nr 102 P. Ljunggren, som afven hade vakt på stationen då Hekeni infördes, har uppgifvit att hon vid införandet sagt sig bo nr 3 Scheelegatan, 4 tr. upp, men hon uppgaf ej hos hvem hon bodde. Hon yttrade dock att man kunde telefonera hem och höra efter att hon talade sant. Men hon uppgaf ej telefonnumret, ej heller till hvem man skulle telefonera.

Konstapeln nr 87 C. O. Widfelt, som hade vakt på stationen kl. 5-9 på morgonen, uppper att Hekeni vid ett tillfälle, kl. 6-tiden, begärt att bli utsläppt, men Widfelt underrättade henne om att den saken bestämde öfverkonstapeln. Hon begärde inte att få telefonera eller att annan skulle telefonera hem. Hon nämnde ej till Widfelt om hvar hon var anställd.

Såväl Schwang som konstaplarna förneka att de i ord eller handling förolämpat Hekeni.

Efter framkomsten till prostitutionsafdelningen blef hon sedermera vid 9-tiden på morgonen förhörd af kommissarién Hagström. Hon uppgaf då att hon, som vistats här i staden i två år, tjänade hos handlanden Lind, nr 3 Scheelegatan.

Sedan hennes uppgift om tjänst blifvit pr telefon konstaterad och den af henne uppgifna väninnan blifvit uppsökt och hörd samt beriktigt hennes påstående, fick hon kl. 10.20 på förmiddagen lämna prostitutionsafdelningen.

Polisen förklarar att förväxling ägt rum.

För att höra polisens förklaring öfver den upprörande händelsen satte sig Dagens Nyheter i förbindelse med kommissarién i Staden B. Mogren, som genast svarade att den ledsamma historien berodde på en beklaglig förväxling af två hvarandra snarlika personer.

Förhållandet är att Staden inom broarna på senare tiden blifvit ett anlitadt tillhåll för en mängd slöder, som har sitt tillhåll i gränderna mellan Österlånggatan och Skeppsbron samt mellan Västerlånggatan och Nygatan. Ej blott prostituerade uppehålla sig där, utan afven deras "beskyddare", och i synnerhet deras därvaro gör trakten osäker. De uniformerade konstaplarna söka väl hålla ordning, men så snart uniformerna visa sig, varnas hallikarna och de prostituerade af utposterade vakter och hinna sätta sig i säkerhet. Man har därför gifvit konstaplarna i uppdrag att på fritider, då de äro civilklädda, några gånger om året göra en rond bland denna grändernas befolkning för att anmäla, och om druckna påträffas, anhålla de, såsom polisternen lyder, utestrykande kvinnorna.

Kvällen i fråga hade två dylika civilklädda konstaplar sett en prostituerad kvinna vid två olika tillfällen, vid half 11-tiden och 11-tiden, uppehålla sig i gränderna, och de försökte få tag i henne, men hon kom undan. Omkring kl. 12 fingo de ånyo se — såsom de tyckte — samma kvinna komma från Triewaldsgränd, snedda öfver Kornhamnsborg nedåt Lilla Nygatan. De trodde inte annat än att det var densamma som de nyss förföljt. Hennes utseende och klädsel voro likadana. De inse nu sitt misstag, men hade då inte en tanke på att förväxling kunde föreligga.

Konstaplarna gingo alltså fram till henne, visade sitt polismärke och sade till henne att följa med. Hon protesterade och ropade på hjälp, hvarpå en uniformerad konstapel kom till. Han uppmanade henne att följa med till polisvaktkontoret. Att lösaktiga kvinnor som anhållas ställa till upträden på gatan och högt bedyra sin oskuld är ej så ovanligt, hvarför ingen af poliserna fäste så särdeles stor vikt vid hvad hon sade, i synnerhet som hon talade en dålig svenska med stark finsk brytning.

Ankommen till vaktkontoret vid Tyksa brunn fick kvinnan bli kvar öfver natten, och kommissarie Mogren, som själf inte varit närvarande, har af sina underlydande fått uppgiften att hon ej begärt att man skulle telefonera någonstans för att få uppgifterna om hennes bostad kontrollerade. På tillfrågan hade hon svarat att hon inte hade någon plats. Hon hade varit anställd på Sjömanshemmet senast, men nu var hon "ingenstans". Afven dessa sväfvande uppgifter styrkte polisen i dess åsikt om den anhållna och hon fick bli kvar till morgonen, då Marie Hekeni, som hennes namn är, i sällskap med andra kvinnor fördes till sedlighetspolisens byrå vid Trädgårdsgatan strax intill. Polisen förnekar att man uppträdt plumpt och hänfullt mot henne.

På morgonen ringde byråkommissarién på till kommissarie Mogren och undrade om inte ett misstag blifvit begånget och så blef den beklagliga förväxlingen uppdagad.

Polisen skall be om ursäkt.

T. f. polismästaren Frick som under hr Thams frånvaro sköter polismästarebefattningen har på förfrågan af Dagens Nyheter uppgifvit att han tagit del af handlingarna, men ännu icke hunnit bilda sig något omdöme huruvida något fel begåtts af polismännen. Han var emellertid ledsen öfver denna ofrivilliga kränkning af den personliga friheten och förklarade att polisen naturligtvis skulle hos den förördelade framföra en ursäkt.

Polismästaren har icke bildat sig något omdöme rörande sina underlydandes skuld till det upprörande anhållandet, men för den utomstående är det ganska klart hvar felet ligger. Att den finska tjänsteflickan anhölls på gatan var ett ursäktligt misstag till följd af den olycksaliga förväxling som kan tänkas äga rum en mörk höstkväll. Polisen har en ansvarsfull uppgift att rensa gränderna från alla de manliga och kvinnliga brottelningar som ha sitt tillhåll där, till fara för den allmänna säkerheten. Hvar och en som på kvalarna passerar Staden vet hvilka ruskiga individer man ser där och man måste vara polisen erkännasam för razziorerna.

Det är beklagligt om också förlåtligt att konstaplarna i sin tjänsteifverakt ta miste och anhålla en oförvitlig kvinna. Men från och med det hon införts på polisstationen upphöra dessa förmildrande omständigheter till polisens fövör. Det borde ha varit öfverkonstapelns skyldighet att icke avsluta det summariska förhöret innan han noggrant förvisat sig om att den anhållnas uppgifter icke voro riktiga. Nio timmar efteråt lyckas det sedlighetspolisens kommissarie att genom några enkla frågor klara upp det hela. Han frågar inte blott hvar den anhållna bor utan besvarar sig också med ett par mera ingående frågor, får veta husbondefolkets namn, telefonerar — och så är det misstag ådagalagdt som kunnat påvisas än tidigare. Nu säga såväl öfverkonstapeln som alla konstaplarna med undantag af en att Hekeni aldrig talat om något telefonnummer. Själff påstår hon bestämdt motsatsen och ganska öfverraskande vore det väl om en person i hennes belägenhet inte skulle ha visat på alla tänkbara utvägar genom hvilka hon kunde hoppas bli fri. Men afven om hon icke skulle yttrat ett ord därom, ingår det icke i en polismands medvetande att han icke får lämna någon möjlighet till kontroll oförsokt innan han på detta sätt etiketterar en okänd kvinna som prostituerad?

Nej, förhållandet var tydligen att öfverkonstapeln med anledning af konstaplarnas uppgifter redan från början utgick från den förutfattade mening att den anhållna tillhörde de olyckliga kvinnornas klass som natt efter natt uppta polisfinkorna. Efter ett par frågor, hvilka den anhållna tredskades med att ej tillfredsställande besvara, var hon färdigexpedierad att öfverantvaras af sedlighetspolisens händer.

Villigt må erkännas att det ständiga systemet med dessa samhällets uslastade individer är så pass motbjudande att polismännen helst inte ingå i detaljer. Dessa berusade kvinnor som nattetid hamna hos polisen uppföra de vidrigaste scener omväxlande med att de ta hela världen till vittne på att ingen kan vara mera oskyldigt anklagad än just de. Polismännen sitta år ut och år in och lyssna till dessa megärorers hefliga bedyranden och så bli de likgiltiga för deras utgjtelser och kunna till slut inte känna skillnad på en verklig och låtsad oskyldigs försäkningar. Det är något på tok med hela detta system att låta polisstationen vara nattfångelser för prostituerade. Hellre då en gemensam upptagningsanstalt för alla kvinnliga anhållna, och där kunde det också bli lämpligt verksamhetsfält för de kvinnliga poliser som i Stockholm redan börjat skaffa sig. I Stockholms byrå på Kungsholmen borde utrymme kunna erhållas för ett sådant dubbelt mått kvinnligt polisvaktkontor.